

Slovenija izhaja vsaki teden dvakrat, in sicer vsaki tork in petek. Cena za celo leto po pošti je 4 gold. 40 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za ene kvatre 1 gl. 10 kr. Ako se pa iz založnice v Lju-

Slovenija.

bljani na bregu hiš. št. 190 jemlje, se plača za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za ene kvatre 1 gl. Za celoletno pošiljanje na dom v Ljubljani se odrajuje še pol gold.

V torek 22. Prosenca 1850.

Austrijsko cesarstvo.

J. Iz Dunaja 13. Januarja. Komu se po silni v glavo ne vriva misel, da Nemec je bil, je in bode se zmiraj mili pestvanec ljubeznive vlade? Sliši se, da so Koroški vradniki prošnje do ministerstva poslali, da bi se na Koroško deržavni zakonik ne pošiljal nemško-slovenski, ampak samo nemški, ker ljudje niso latinskih čerk vajeni, in menda slovenskega potreba ni. Al vradnikom ošabni greben še le ne bo vpadel? Doklej se bodo še prederzno šopirili, vstavo, časa mogočnega duha, in svete pravice narodov svojevoljno zasmehovali? In vlada — zakaj tu molči? Zakaj tim starokopitarjem prederzne misli, da ni treba, z zapovedjo iz glave ne izbije? Če kak novinar le z besedico zakon pikne, kmalo so mu usta zamašena; vradnik naj ga pa z mečem seka, kdo se zmeni? Mar tako djanje ravnopravnost pred postavo razodeva? Tako djanje ni blažna voda na žlahtno sadiko narodnega zaupanja! —

Slišimo tukaj, da bode nemško-slovenski slovník g. Janežića z mescom Januarem gotov. Tudi njegova slovnica je do zadnjega iztisa pošla in se vdrugič tiska. Drugi natis bo mnogo predelan in teoretiški del spodej tudi z ilirskimi oblikami z latinskimi in cirilskimi pismeni pomnožen. Bog ti daj obilno srečo, rododmili mladenec! Delaj nevtrudljivo, in naj te vzvišuje pri delu žlahtna misel, da mila mati, za katero se trudiš, je velikanska Slava!

To leto izhajajo v raznih krajih Slovenije slovenski časopisi. Ne morem častitim g. vrednikom dosti živo na serce položiti, da naj se v svojih spisih kolikor mogoče posebno besed poslužujejo, ki so v njih okolici v navadi. Koliko zlatavrednih cvetic klije še v tihem molčanju med ljudstvom! — Berzonogi čas terja železno marljivost. Zdaj, bratje domorodni! poiščite njihov sled, vtergajte lahkovenljive, da jih veselega serca vencu slovenskega pismenstva vverstite. Bog vas spremljaj! Že zadnjič smo govorili o „Cvetju Jugoslovanskem“ čast. g. Macuna. Mi smo „Cvetje“ še enkrat pazneje pregledali, in radi obstanemo, da je bila nasa prva rabsodba nekoliko prenegla. Veliko lepega nam v njem marljivi pisavec razprostira. Le v serce nas je zbolelo, ker smo morali tako nedoslednost v oklikah gledati, ker je n. p. v jednej verstici iga, imu, v drugej ega, emu, v tretjej sopet ega, imu itd. naše oči žalilo. Te in enake reči so nam naglo rabsodbo izsilile. Slehernemu je sicer odperto, svoje misli o tem razodeti in si prizadevati, jih v djanje vpeljati. Dobro vemo, da bodo poslednjič le tiste zmoglo, ki se naj bolj naravi našega jezika prilježjo. Al, mili bratje! le toliko živo prosimo, da pišete dosledno. Doslednost v djanju nam oznanuje verlega moža, naj bo tudi doslednost v pisanju znak pravega pisatelja! — Al — znabiti, da so to le tiskarni pogreški, kar se nam iz mnogih vzrokov ne zdi ravno neverjetno?

Če je tako, smo se motili, in prosimo za zamero! Z Bogom!

Iz Dunaja 17. Januarja. Slovanski bal se Dunaju spet obeta. Že se je dovolilo in priprave menda tudi pričele. Vesela novica tukajšnjim Slovanom! In zakaj bi ne bila? V tujem življenju v enomer živeti, dalje od rojakov in očetne zemlje, kdo bi ne hrepenel, vsaj enkrat po svoje radovati se, posnemati domače šege in z milim glasom matere spremljati vesele igre? Tudi ni tajiti, da taki govori, čeravno najprej veselju posvečeni, vendar niso brez koristi. Komu bi se v krasni družbi domorodcov serce za dom ne vgrelo, živeje ne bilo ter v blagonosne sklepe ne vžgalo? Naroden ponos se zbujajo tukaj; bratje se spoznavajo, in velikemu vzoru slovanstva — jedinstvi bliže stopamo, čeravno v malem. Še v prejšnjih letih, ko je slovanska zavest spala, in le malo srečnih svoj narod poznalo, je ta veselica izmed najkrasnejših na Dunaji bila; timveč smemo od letošne vsega lepega pričakovati. Českim Slovanom se tukaj še drugo veselje kaže. Vodja gledališča na Vidni, gospod Pokorny, jim je namreč obljubil, kjer mnogo Čehov na Dunaji prebiva, vsako nedeljo ob štirih popoldne tudi česke igre igrati. To je prav, porečete. Nam gotovo; tode marsikteremu Nemcu ne. Celu v novinah očitajo svojo nejevoljo, ter že naprej čez krivico tožijo. Dunaj, pravijo, je nemško mesto, v njem nemško ljudstvo, nemški jezik; toraj tudi gledališče nemško bodi. Bog ve, kaj bi ti rekli, ko bi se v slovanskih mestih tako modrovati jelo. Sploh česka reč veselejše in urneje napreduje, kakor kterakoli družih avstrijskih Slovanov. Gibljejo se in sučejo, da bi jim človek skoraj zavidal. V preteklem polletu se je neki okoli 150 bukev na svitlo dalo. Mi Slovenci imamo vsih komaj toliko. Število prejemnikov narodnih novin se je letos za 300 narastlo. Veselo znamenje časa. Verh tega jim pa še vlada lepo na roko gre. Tako je v slovaških županijah, kjer so narečne razlike precej velike, in se v slovaščini niso zjediniti mogli, ministerstvo stari pismeni jezik, t. j. česki v vradnih rečeh vpeljati ukazalo. Toraj so tudi Slovenske novine, doslejne slovaške oblike opustivši, čisto češčino poprijele. Tudi to je dobro znamenje časa. Slovanskej zlogi smo za dobro stopinjo bliže. Tudi čitamo ravno, da Praški mestni odbor prošnje do cesarja pripravlja, da bi političnim krivcom preteklih dveh let milost (amnestijo) skazati blagovolil. Skoraj vsi sovražniki Austrije tega časa so bili tudi sovražniki Slovanov. Z orožanim hrabro biti se; zmaganemu pa milosti prositi, tako se obnaša slovansko mesto! Da bi pač ti velikodušni čin tudi drugej mnogo posnemovavcov najdel! — Novice iz Ljubljane o novem poglavarju nas neskončno veselje. Znabiti, da „Vremena Krajncem bodo se zjasnile“. Večni Bog, ki se je enkrat naše revne domovine vsmilil, vodi blazega moža k našej in njega vlastnej slavi! Z Bogom!

Podgorski.

Ljubljana. Za gotovo smo zvedili, da bode naš slavní pesnik Koseski himno na svitlo dal; predmet k temu delu je on iz sedajnega časa vzel. Zlo hrepenimo jo kmalo brati. Da bode krasna, vedno zelen venec na slovanskem Parnasu, Sloveniji v ponos in pisavcu v slavo, so poprejšna dela Koseskega porok. Tudi željno pričakujemo podaljška „Mesinske neveste“, prvi poli so nam neizrečeno dopadle. Kdor se od dolgočasa ne ve kam djati in kaj početi, naj vzame v roke kar koli hoče, da je le delo Koseskega in stavimo kaj, da mu bode čas prebitro tekel, ako mu je le Bog čut za lepoznanstvo podaril; ali naj se pa v kot zamizo vsede in v kak časopis, ki Slované ne kliče k sodnemu dnevu, n. p. v „Union“ itd. kak koristen sostavek piše ali na kako drugo vižo slovansko reč podpira. Mati slava ne tirja od nas samo to, da je ne sovražimo, ona tirja, da jo z vso močjo podpiramo. Kdor svojo domovino ljubi, pokaže to tudi v djanju, ako pa tega ne stori, je nevreden sin svoje matere. Mi to opomnemo, ker se nam potrebno zdi, ker vidimo, da razun nekterih, ktere bi skoraj na perstih prešteti zamogli, ki zares vse žile napenjajo, se le malokdo resnično prizadeva za blagor domovine, med tem, ko naši nasprotniki še v spanju tuhtajo, kako bi nam jamo skupali in nas žive v večer grob zakopali. Ne bodimo leni, da rumenega jutra ne zamudimo. Napolnimo sejavnice s plodnim zernom in alo, na polje slovensko! Vnuki bodo rumeno pšenico želi in nam tihi mir privošili.

* Že zadnjič smo naznanili, da v Ljubljanskih bolnišnicah hudi legar razsaja in mnogo ljudi, posebno vojakov pod zemljo spravi, da je več zdravnikov in duhovnov, ko so svoje dolžnosti zvesto spolnovali, to bolezen nalezilo in nekoliko jih tudi vmerlo. — Enemu teh, ki si cel dan ni dal počitka v Gospodovem vertu, ki je torej tudi zbolel, pa srečno spet ozdravil, je cesar po sklepu 31. decembra srednjo zlato svetinjo podelil. Da je ta mož, mnogozasluženi pater Benvenut Krobot si lahko vsak sam misli, kdor ga pozna. Če pomislimo, kako goreče se je ta mož od ranega jutra do tamne noči neprenehoma trudil, koliko bolnih je on previdil, koliko v tiho zemljo na pokopališče spremil, mu ne bomo svetlinje zavidili, ampak rekli bomo, da jo je vreden, da jo z dobro vestjo na jaka persa pripeti in s ponosom nositi sme. Vemo pa tudi, da on, ker je žlahten mož, ni nikdar mislil in si nikdar želel te časti, za katero bi marsikdo, Bog ve kaj dal, deležen postati. Še veliko lepše kakor svetinja njega njegovo delo, ljubezen do človeštva krasi. Kdaj da se mu bode pripela, še ne vemo. Naj ga krasi mnogo let!

* Kakor je bilo že omenjeno, se bode „berilo“ v Ljubljani s pomočjo rodoljubov sostavilo.

V dosega tega namena je vodja latinskí šol gospod Dr. Klemann pretečeno nedeljo v svet skupej poklical sledeče rodoljube: gospoda Dr. Bleiweisa, gosp. prof. Metelka, gosp. Dežmana, Navratila in Cegnarja in tudi bukvatiskarja gosp. Blaznika. Sklenjeno je bilo najpopred „berilo“ za prvi gimnaziální razred sostaviti v enakem obsežku in zapopadku v kakršnem je nemško berilo. Celo delo bo obseglo 80 popisanih pol, tiskano bode v sedajnem pravopisu; le na koncu knjige bo pristavek pridjan v vsih nekaj navadnih slovenskih pravopisih, torej tudi v Cirilici. Delo so imenovani gospodi v treh mescih dogotoviti obljubili. Gospod Dr. Bleiweis je prevzel naravoslovstveni razdelek; gosp. Dežmann popisovanje raznih posebno slovenskih krajev

in narodnih šeg in navad; gosp. Navratil povesti, in Cegnar pesmi, gosp. prof. Metelko je pa obljubil kratek pristavek dodati. Bukvotiskar gosp. Blaznik se je pa zavezal berilo po naj manjši ceni natisniti in zunajno obliko kolikor mogoče krasno storiti, proti tem, da mu ministerstvo dovoli, da berilo v njegovi zalogi ostane.

* Naš deželni poglavar g. grof Chorinsky je pretekli teden vse Ljubljanske bolnišnice obiskal. Povsod, tudi v naj bolj nevarnih izbah, kjer mnogo vojakov in tudi drugih ljudi na legarju leži, je sam vse pregledal. Napake, ktere je v bolnišnicah najdel, je hitro vodstvu bolnišnic na znanje dal, s pristavkom, da naj se hitro odstranijo. Naš poglavar se je torej z nevarnostjo svojega življenja na tiste naj pred ozerl, ki naj bolj in naj hitreje pomoči potrebujejo. Začetek je dober, ako Bog da, mi zaupamo, naše nade bodo vresničene!

* Naš prvi pesnik Jovan Vesel (Koseski) je zvoljen v Terstu v komisijo zemljišne odveze.

* Višje deželno sodništvo je v Celjovcu sostavljeno. Med desetimi sodniki so pa le trije ki slovenski jezik razumijo. Mi Slovenci smo že tako navajeni od enakopravnosti le nekoliko zadobiti, ta novica tedaj ni bila strela iz jasnega neba.

Terst. Svetovavstvo terzaškega mesta in poslanci Borse so cesarju pismo izročili, v katerem se zavežejo za sosidanje kolodvora mestno klavnico z dvorom in staniše vbogih, pol miliona v vrednosti, državi blagovoljno pripustiti; Borsu pa je 100.000 gld. ponudila, da bi se zgorej imenovani napravi v kakem drugem kraju sozidale. Cesar je v to dovolil in obljubil spomladi Terst obiskati in gruntni kamen kolodvora sam položiti.

Horvaška. Politiška vravnava kakor se čuje, se bode vsak čas v življenje vpeljala.

* V Zagrebu je prišla knjižica pod naslovom „Narodno kolo“ na svitlo z popisom in obrazi narodnega plesa.

* V Vukvaru so se vojaki in civilisti sperli, tako, da bi se bil kmalo kervavi boj vnel. Vzrok še ni znan. Pripoveduje se clo, da so Stojčevića, komisarja sremskega kantona vmorili; ali je res, ali ne, ne vemo.

* Ravno je na Dunaju na stroške „Matice ilirske“ ilirsko-nemški rečnik Drobnič na svitlo prišel. Velja 2 gld. 30 kr.

Serbska. V Zemunu je bil oskerbni zbor po povelju gen. Majerhoferja in patr. Rajačića razpušen, torej bode tudi časopis „Pozornik“ organ tega zbora, nehal.

* Serbskim nov. se iz Novisada piše, da ni res, da bi se cel Novisad podreti moral, ampak samo tisti del, ki poleg Donave leži, do ktereга strel nese.

Česka. Nekoliko udov društva „Slavia“ je sklenilo, zapuščeno društveno bukvarnico akademiskemu govorniskemu in bravnemu društvu podariti.

* V Pragi se bo, kakor časopisi pišejo, davke od psov vpeljal. Dohodki tega davka se bodo revnim v prid obrnuli. To je dvojne hvale vredno, ker se bo zavolj tega število nepotrebnih psov pomajšalo in revnim pomagalo.

* Učenci gospoda Hanka so g. Matejka akad. starašinstvu tožili, ker je njih učenika med učenjem na nespodobno vižo motil ter so zadostenje tirjali; al od akad. starašinstva jim je bilo naznanjeno, da se njih tirjanje spolniti ne more. To je vonder preveč!

* Že 15 zdravnikov je v Pragi in na deželi na legarju vmerlo, ki so ga v bolnišnicah našli.

* 14. in 15. Januarja je bil v Pragi v kupčijem stanišu lovorov venec na ogled postavljen z zahvalnim pismom, kateri se ima knezu Windišgrācu podariti. Čudni napis je imel: „Od gradjanov kr. mesta Prage,“ akoravno je ta venec le nekoliko gradjanov oskerbelo. Med v zahvalnem pismu stoječimi naslovi naslova „vojskovodja“ ni bilo.

* Dr. Tuna, dozdejni učitelj poljskega in deržavlanskega prava v Lvovu je, kakor se pripoveduje, zvoljen za učitelja deržavlanskega prava v Pragi.

* Česke Nar. Nov. pišejo, da se deržavnega zakonika 26000 iztisov v českem, 20000 v nemškem, 7000 v rusinskem in slovenskem, 6500 v poljskem, 4000 v laškem, v madjarskem, horvaškem, serbskem in rumunskem jeziku pa po 2000 tiska. V štirih na zadnje imenovanih jezikih zavolj tega tako malo, ker ima le malo postav, kar je do zdaj naznanjenih bilo, v teh deželah veljavo.

* En mesarski podmojster iz Wysehrada je vedno sanjal in si domišljeval, da je zarad svojih političkih misel svetinjo zaslužil. Njegove sanje so se spolnile. Enega dne mu en vojak pismo zroči. On ga odpre, bere, se čudi in najde v njem — svetinjo. Koj si jo s ponosom na persi pripne, in možko gor in dol vse ulice Wysehrada trikrat in štirkrat prešeta. Pregledajo njegovo svetinjo, in bila je — cinasta. En norček, znabiti clo kak ostuden demokrat je vojaka plačal, mu pismice z svetinjo dal, da ga je mesarskemu podmojstru izročil.

* V gimnazijih, ki leže v popolnoma českih okrožjih se bo prihodnje leto v prvem razredu česki jezik za učni jezik vpeljal in tako bo vsako prihodnje leto v prvi višji razred vpeljan.

Moravska. Na Moravskem se je društvo imenovano „Jednota v Cirilla a Methoda“ ustanovilo. Namen tega društva je: dobre bukve izdajati, bukvarnice na noge spravljati in podperati in v obče moravsko ljudstvo izobraževati. Društveni odborniki so undan v Moravskih novinah vse prijatle moravskega ljudstva k pristopu povabili. Vsaki dar za ti namen bo s hvalo sprejet, in imena vsih podpornikov se bodo po novinah razglasila. Upamo, da bode to društvo mnogo podpornikov imelo. Bog daj!

* Mor. nov. pišejo, da je v teh dneh važni ministerski ukaz prišel zadevajoč podelitev spričb o znanosti živih jezikov. Pravico take spričbe dajati imajo samo tehniški in vseučelišni učitelji živih jezikov. Kdor hoče javno spričbo dobiti, se mora vpričo predsednika modroslovja in vodjatehniskega učilišča spraševanju podvreči. V krajih, kjer ni vseučelišča, imajo imenovani učitelji gimnazij vpričo vodja pravico učence spraševati in jim spričbe dajati. Ta naprava je pač potrebna, da ne bode več zamogel vsak mojster skaza krivih spričb dajati.

* Moravske nov. podajo tistim novinar, ki vedno sanjajo, da je Moravska nemška dežela, sledeča dokaza, da je res, kar trobijo: Holesavski šivarski podmojstri so sledeče povabilo na bal napravili: „Einladung zum Gesellschaftsballe — Unterzeichnete werden den 13. Jänner 1850 Im Lokale des Geisthauses zu III. Königen Ein Gesellschaftsballe die Ehre zu haben geben (Wozu wir eine verehrungswürdiges Publikum ganz Ergebenst einladen). Für die Bequemlichkeit und Restauration aller Ort und für einen vollkommen gut besetztes Orchester es wird auch auf das aller beste Gesorgt. Das Entre ist auf I. Persone. 20. kr. C. M. und die beginnende Stunde des Tanzfestes Schlag 8.

Uhr Abends festgesetzt worden. Die Arrangeurs“. En holesavski gradjan je svojemu podmojstru takole spričo dal: „Dieses Gesel N. N. hat bei mich birg. Schniedemagstr drag Wochen in Arbagt stöndn u. s. w.“

Austrijska. Sliši se, da ministerstvo uka misli začeti časopis za gimnazije izdajati. Vrednik tega časopisa bi bil pesnik Seidel, nekajni gimnazjalni učitelj v Celju.

* Red vsmiljenih bratov ima 28 bolnišnic: 3 na Českem, 4 na Austrijskem, 4 na Marskem, 11 na Ogerskem; po eno: na Štajarskem, Ilirskem, v Silezii, Galicii, Banatu in na Horvaškem. V vse te bolnišnice je bilo od 1. novembra 1848 do zadnjega oktobra 1849 25.607 bolnih prinešenih, od teh jih je 2281 umerlo.

Silezia. Kmete v Silezii hudo stane, da se jim tako velik davek naklada. En mož je zlo tožil, da je letas mogel 142 g. gruntnega davka plačati, ko je prejšnja leta le 70 g. plačeval.

Ogerska. Iz Ogerskega se zlo od tatvin in ropov sliši. Roparji so z orožjem prevideni, prebivavcom je pa prepovedano ga nositi, torej se ne morejo braniti.

* V Oroshazu blizu Szarvasa bi bil imel 1. januarja duhovni pastir vstavo iz prižnice brati. Veliko ljudstva se je zbralo. Duhoven pride na prižnico in naznani, da noče postav brati, ker po njegovem mnenju niso pravične. Zavolj tega je velika zmešnjava vstala; duhoven je bil primoran naglo cerkev zapustiti, in še tisti dan mu je občinski odbor službo vzel.

* V Ščavnici, Kremnici in njunih okolicah se je spet vse marljivo dela poprijelo. V Ščavnici srebro tope in v Kremnici ga čistijo. Vradniki so se večidel sopet vernuli, srebernega dnarja zlo pomanjkuje in živež je vsak dan dražji.

Sedmograško. Na Sedmograškem zlo tožijo, da se v službe le tuji, nemški vradniki postavljajo, ki deželnega jezika in potreb prebivavcov ne poznajo. Eni govorijo, da hočejo s tim deželo ponemčiti, da se bode po celi deželi le nemški vradovalo. Enakopravnost narodov se zares premalo spoštuje, ker je na Sedmograškem dosti možev, ki imajo potrebne vednosti za vradnike in zraven tega jim tudi deželni jezik ni tuja stvar.

Tuje dežele.

Bosnja. Muselim v Livno Hadzi, Hasan Cizmić je povelje dobil, osební davek od vsakega možkega, ki je 10. leto dopolnil na 16—18 grošev (groš velja 5 kr.) hitro razpisati in pobrati. Po povelju Vezirja mora Livno in njega okolica 600 tovorov žita odrajtati, ali pa vsak tovor z 26 grošmi plačati. Vsi bosnjiški prebivavci se popisujejo, terdnjave, mesta in rovi se popravljajo. V Travniku je toliko vojakov, da jih mnogo krog in krog mesta po vaseh stanovati mora.

Rusko. V Odesi se po povelju ruske vlade imenitno delo z naslovom: „Wosporskoe (?) Carstvo“ tiska. Spisal ga je Anton Asik, obstoji iz treh zvezkov v četrtertinki. Perva dva sta že na svitlo prišla, tretje se še tiska. Cena cele knjige je z poštnino vred 12 srebernih rubeljinov.

Laška. Rim. Sveti Oče papež se hoče skoraj v Rim nazaj podati, desitudi mu njegova okolica silno brani.

Nemška. Brali smo, da se po celej Nemčiji, ne vstaja, tim več strašna revolucija kuha, in da Nemci podporo od avstrijskih Slovanov pričakujejo. Ali je na tem kaj resničnega, ali je le prazna marnja, ne moramo zagotoviti.

Lepoznansko polje.

Popis tihe dežele.

(Z Štajerskega.)

Mala in mirna deželica je, ležeča pod polnočnim pojasantom. Z ene strani se naslanja na večer našega življenja, proti izhodu pa meji na lepo, srečno pa tudi neznanu deželo. Veliko je število nje prebivalcev, ino vedno se še povečava; zakaj, kateri se je enkrat v tej deželi vselil, ne vmerje več.

Zemlja te dežele je merzla in trohljiva; večidel se ondi niso hripci vzdigujejo, pa vender se tu ali tam tudi vozki dolček odpre, ravno prostoren zadosti, zadovoljnega trudnega popotnika s svojo hiško sprejeti.

Rosa s podnebja in britke solze njo pojijo in pomakajo. Zrak je hladen, in merzli vetrovi ga pogosto predregajo, imenujejo se zdiheleji. Zraven tega se je ta zemlja nerodovitna, je vboga in nema nobenega rudarstva. Živali tudi malo redi, zvun nekega groznega červa ali otožnega čerčka. Od zelišča se tukaj potočnica sadi, okol nje pa bleđa trava maja. Ljudje te dežele pa so clo posebno ljudstvo, vsi so mutasti, pa z globoke svoje domovine vender pomenostne besede dihaajo. Mest si ne zidajo; vsaki stanuje le v vozki lesení bajtici brez vse skerbí, kakšnega soseda bi imel, ali kaj bi se okol njega godilo. Včasí le pridejo posamestni z votlimi hubanjami s svojih temnih prebivališč na den strahovito se rižeči za zelenim travnim zagrinjalom.

Kralja med seboj nemajo, vsi so si enaki. Dokler v tej deželi prebivajo, so sploh v naj lepšem miru in zločnosti, in dolgo že tam prebivajo, in bodo morebiti dolgo še prebivali. Ali prerokuje se, da bodo enkrat vsi se vzdignuli, in lepšo in boljšo domovino si iskali. Vsakemu je dopušeno med njimi prebivati, le tiste, ki se sami med nje vsiliti hočejo in ktere njim nekakšna sodnja vlast pošle, ta združba odbije in pretira. Zastava te združbe je križ, in dežela pa se imenuje: pogrebje, in je mogočna, zakaj kraljestva in knezovine se njoj podveržejo. Zvun tega se ta dežela lahko najde, ker veliko cest nam v njo kazuje; vse so kratke, neke le zlo kratke, in zato je potovanje tam tje tudi kmalo dokončano. Popotnik se še kumej v kočijo vsede, in že se z njim vstavi, in bleđa smert stopi zapovedoča pred njega: Stoj! stopi dolj!

Anoski.

Zmes.

Podamo tu imena avstrijskih kupčijskih brodov, kolikor nam jih je bilo mogoče viditi s slavenskimi imeni v pretečenem letu 1849.

Brigg: Amo, Ban, Ban Jelačić, Bogdan, Božidar, Bratinski, Cernogorac, Danica, Drago, Dragoljub, Eden, Eto, Istok, Jedinstvo, Korist, Krepost, Laurin, Lepa Carica, Mala Marica, Mali Marko, Mali Spiro, Marjanica, Mate, Miloš, Mir, Miroslav, Mladen, Moravo, Ožegović, Osojnak, Plod, Radivoj, Radost, Savina, Sin, Sklad, Slano, Slava, Slava Bogu, Slavjan, Slavó, Slavonir, Slovinski, Velimir, Vladimir, Vladislav, Ustava. — Bark: Dom, Dubrovnik, Glas, Ivanica, Lav, Milka, Reka, Slavjanski, Zora. — Nave: Drago, Fanka, Joško, Slavjana. — Trab: Horvat, Rado nami, Slava Bogu, Slavni Hercogovac, Vitez, Vučić, Ufahje, Znamí Bog. —

Iz teh imen slavenskih brodov se vsaki lahko prepriča, da slavensko mornarstvo v Avstrii na jadranskem morju nije majhno, znabiti sim v tem letu komaj polovico vidil in napisal. Brodov pod avstrijsko zastavo z nemškim imenom sim dozdam le kakih 8 naštel, in med timi so nekteri parobrodi Teržaški, ker je družba Llojda pred 2 letmi tudi po nemški kerstiti jela. Drugi avstrijski brodi imajo samo taljanske imena.

K.

* Zadnji pride en avstrijski Nemec v nemško mesto Lipsio. Zvečer, ko se ravno k poکوju vleže, zasliši na enkrat po ulicah velik hrum. — Nu, sam pri sebi reče, to je „Generalmarsch“, se oberne in zaspi.

Zjutraj ko mu lepa nemška hčerka kavo prinese, jo popraša

Austr. Nemec: Was ging denn gestern los?

Nemška hčerka: Sie thaten tuten.

Austr. Nemec (en malo jezno): Was ist denn das schon wieder?

Nemška hčerka (nevoljno): Nu, sie thaten tuten, was sie die vorige Woche tuten thaten.

To sim bral v nemškem časopisu Šarivari iz Lipsie, in več ptujih Nemcov sim pobaral, kaj je to. Še le te dni mi je eden iz Prusovskega povedal, da se tuten tamkej reče blasen (trobiti). — S tem hočem le toliko pokazati, da tudi terda Nemca nalleteta, ki se na prvi hip ne razumeta; ne le Slavveni, kar nam Nemci in nemškutarji vedno pod noge mečejo in očitajo. Med nami Slovenci se tak babilonski turn teško kje najde, če jo lih Štajarc ali Korošec drugač zavija, se vender dobro razumimo. T. Z.

Nenavadne besede v prevdarek.

Pozvedel sim nekaj besedi, ki pa ne vem, ali so v kakem besednjaku ali ne. Tu sledé. Prosim tedaj vsacega rodoljuba, da naj oznani, če je ktera tih besedi dobra, to je, da bi se smela vzeti v besednjak; kje da je se v navadi, in kako se rabi. Kjer beseda sama stoji, brez pomena, gre vediti, da prav pravega pomena nisim pozvedel. Večidel so vse besede iz Gorenskega okrog Preddvora, in tu in tam pobrane.

Baštati se komu; postavim: se mi ne bašta, je toliko, kar: se mi ne ljubi, es beliebt mir nicht. Běběrka, taka goba, ki jo tudi jedo, po verhu belkasta.

Běrtōz (óza) ali běrtōvs (óvsa) gerdi vderki na kolovozni poti, naj so suhi, ali naj luža v njih stoji, so běrtōzi.

Bícica, je cvetica, ki ji seer pravijo troben-tica; Teržičan pa jo bojé imenuje berkónčica, tudi iglic se zove.

Vom 1. Januar 1850 erscheint wie bisher die politische Zeitung

„UNION“.

Redakteur Dr. A. Smetana.

Von dieser Zeitschrift erscheinen täglich zwei Nummern: das „Morgenblatt“ ein Foliobogen, das „Abendblatt“ ein halber Bogen; Montag nur das „Abendblatt“. Letzteres bringt die reichhaltigsten Lokal-Notizen aus Prag und ganz Böhmen.

Pränumerationspreis für das Quartal Januar bis März in Prag 3 fl. K. M.; für Auswärts mit täglicher Postversendung 3 fl. 20 kr. K. M., welchen Betrag wir als „Zeitungsprenumeration“ unfrankirt erhitte. Prag, Ende Dezember 1849.

Redaktion und Expedition der „Union“.